Când imaginile se mută în atenția “ochiului minții”

On Iunie 13, 2021

Tot ceea ce vezi trece prin filtrul a ceea ce simți față de ceva care te face să gândești profund.

Mă plimb seara prin Parcul Expoziției (din Iași), fapt atât de sugestiv pentru un om ai cărui pasi sunt călăuziți de acel conținut sufletesc spiritual, dens, inerent încărcat cu o mare dragoste de natură. Alene, cu chef de admirație față de vederile pe care natura le-a presărat din loc în loc pentru a-mi hrăni sufletul, încerc să disting forme, trăsături, și să creez ulterior imagini din care să-mi procur material nou de studiu în domeniul artei interpretative.

Tot ce e nou și plăcut mă bucură. Tot ceea ce natura dă experienței personale este urmarea firească a ceea ce se întâmplă când imaginile care îmi apar înainte surprind tot felul de expresii, emoții, trăiri. Iată ce observ cu atenție de această dată. Pe una din bănci șade o pisică a cărei blană, crem și negru, îmi stârnește curiozitatea. Pare a fi același suflet liniștit și blând care se lasă mângâiat de orice trecător, o formă de ființă a cărei acțiuni și aventuri au un sens simbolic dacă știi să transformi ceva banal în ceva sugestiv.

Cu altă ocazie am văzut aceeași pisică în brațele vreunui trecător, alteori am văzut-o plimbându-se agale prin mijlocul oamenilor, dar de cele mai multe ori ea așteaptă să fie mângâiata pe o bancă. Pe aceeași bancă. Toată lumea o place. Dar pisica nu schițează un gest, nicio expresie a chipului ei nu poate fi definită exclusiv prin accident, rămâne doar o constatare de fapt. Ea nu este nici tristă, nici fericită, pare doar puțin amăgită de un simțământ al propriei importanțe, ca și de-acela de a-și plânge de milă. Nu se mișca din cauza plăcerii, a durerii sau a trecerii alternative de la una la cealaltă din aceste stări.

Pisica nu simte decât mângâierea delicată a oamenilor buni, fiindcă numai oamenii buni simt lacrimile nevăzute ale unui suflet care așteaptă o mângâiere, dar și adierea speranței care îi străpunge inima.

Leadership: Poți să redai în pozitivism ceea ce simți cu adevărat atunci când dai sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Așadar, mintea-mi este chemată să dea un sens celor văzute, a celor nevăzute și a celor simțite din întorsătura gândurilor care nu contenesc să surprindă un mesaj aparte: tot ceea ce văd trece prin filtrul a ceea ce simt față de ceva care mă face să gândesc profund.

Pur și simplu n-am putut să rămân nepăsător față de micul suflet care parcă simțea apropierea pașilor mei. Ca și când imaginea dinaintea mea ar fi percepută printr-o stare de suflet, nu-i așa? Cu drag, plin de afecțiune față de ceva atât de fragil, m-am așezat câteva minute lângă micuța ființă. Atunci, ea s-a ridicat cu grijă din locul ei și s-a ghemuit încet-încet la mine în brațe.

Vedeți, sunt anumite imagini în care te regăsești, care te liniștesc sufletește, care te fac să te redefinești. Începi să te unești cu liniștea din interiorul tău. Nu trebuie să îți afișezi sentimentele în cuvinte doar ca să înțelegi că ceea ce simte cineva pentru tine este ceea ce simți tu pentru el. La fel îți dai seama și de sentimentele unui om drag, cu aceleași afinități. Când te apropii de el, se apropie și el de tine, nu se îndepărtează de tine, și nu te simți îndepărtat de lângă el.

Simți când cineva are suflet pentru tine... asta m-a învățat, cel mai bine, o pisică.

În principiu, ceea ce trecem prin filtrul emoțiilor face parte din categoria celor simțite, a celor văzute cu forța magiei care cumulează expresiv calitățile și cerințele trăirilor subiective menite să reflecte o oarecare putere asupra activității de cunoaștere. Or acum, mintea-mi conține sensuri ale unei imagini profunde prin ceva aparte: gândurile gândesc oare ceea ce simt atunci când dau sens celor văzute care surprind ceea ce nu se vede decât prin asemănare?

Leadershipul este consecința unei stări de compatibilitate. Înseamnă să introduci în lumea trăirilor tale o imagine a cărei finalitate (previzibilă) este similară cu prelungirea unei stări de reflexie asupra sinelui.

Când imaginile se mută în atenția "ochiului minții", abia atunci poți să deslușești mai ușor importanța situațiilor de viață care îți creează stări emoționale sau comportamentale.

Să nu uităm că, de la ascultare la învățătură este doar o imagine ce surprinde acea știință a însuflețirii, fără de care scrisul, oricât de perfect ar fi el, nu ar putea să redea cu exactitate ceea ce gândește omul în inima lui.

Source: https://neculaifantanaru.com/cand-imaginile-se-muta-in-atentia-ochiului-mintii.html